

ванія и привычки. Но еднѣжь убѣденъ, еднѣжь рѣшилъ какво положеніе да държи, той го държалъ неотстъпчиво; и малко го грыжало него че непріатели-тѣ му го корили въ непослѣдователность. Той знаялъ че истината е противна на заблужденіе-то; и прѣдпочелъ да слѣдва истинѣ-тѣ и жъртвува послѣдователность-тѣ, нежели да бѣде послѣдователенъ като остане въ заблужденія-та си. Като прѣобразователь, дѣятельность-та му была по необходимость доста разрушительна: той трѣбвало да събори заблужденія-та, които изобилвали въ церквѣ-тѣ. Но той не нападалъ повече отколкото было необходимо нужно. И той осъществявалъ че, ако съборялъ нѣщо, на мѣсто-то на съборено-то той былъ длъженъ да тури друго нѣщо. И така реформаторска-та му дѣятельность была и зиждительна: той замѣнилъ заблужденія-та съ истинѣ-тѣ, и злоупотрѣбленія-та съ правдѣ-тѣ. И въ всичкѣ-тѣ тѣзи работѣ, разрушительнѣ и зиждительнѣ, едничкый-тѣ му рѣководитель е было слово-то Божіе — Библия-та, който той толкозъ страстно обикнѣлъ и толкозъ постоянно изучвалъ.

Лутеръ, така също, былъ и твърдѣ набсѣженъ — истиненъ любитель на благочестіе-то, който внимателно ся грыжилъ за духовный-тѣ